

denlandske Forretning. Det bliver jo altid en Skønssag, hvor meget af den almindelige Administration, der hviler paa den udenlandske Forretning, og naar den udenlandske bliver skattefrit, vil man derved have en Adgang til en betydelig formindsket Skatteydelse ogsaa af den Forretning, der ligger her i Landet. For søfarende Selskabers Vedkommende vil det desuden være ensbetydende med at gøre de fleste af dem skattefrie eller næsten skattefrie, og det er dog vel ikke Meningen.

Med Hensyn til det af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds (Benzon) under Nr. 9 subsidiært stillede Ændringsforslag vilde jeg gerne støtte det. Jeg tror ikke, at det kan undgaas, at denne Sag maa komme frem til fornyet Overvejelse, selv om sagtens Afstemningen i Dag ikke kan tage noget Hensyn dertil. Det er aldeles utvivlsomt, at den Regel, der fastslaaes, saaledes som det ærede Medlem udviklede, slet ikke kan gaa. Men jeg vilde gerne drage et Hovedargument frem, som jeg ikke hørte, at det ærede Medlem fik frem, og det er, at der ikke tages Spor af Hensyn til Præmiereserven, alias „den fornødne Formue“. Ved et indenlandsk Livsforsikringsselskab bliver det all right, der føres den fra det foregaaende Aar overførte fornødne Formue paa Indtægtssiden, den til næste Aar overførte paa Udgiftssiden, hvorved altsaa Differencen kommer til Udgift, men ved et udenlandsk Selskab — lad os sige, at det gør, som det ærede Medlem supposede, samme Forretninger, som et af de indenlandske, han nævnedes, — kommer den uhyre Forskel frem, at hele Præmieindtægten kommer til at figurere som Indtægt, uden at der sker Fradrag af „den fornødne Formue“, som er lig Størstedelen af Præmieindtægten. Det kommer ikke slet saa grelt frem ved Skadeforsikrings-selskaber, men ogsaa her bliver Resultatet, som det ærede Medlem rigtigt sagde, at de udenlandske Selskaber undertiden komme til at svare flere Gange højere Skat end de indenlandske. Jeg har jo ikke noget særligt Kald til at optræde som de udenlandske Selskabers Forsvarer, men i den Grad bør de selvfølgelig ikke forrettes.

Et tredje Punkt, som jeg vilde henlede Opmærksomheden paa, men som ikke har fundet Udtryk i noget Ændringsforslag, er Fritagelserne ved Formueskatten. Der er en Fritagelse, som efter min Mening ubetinget burde indrykkes ved Siden af dem, der allerede ere der, det er Er-

statningsydelser i Henhold til Ulykkesforsikringsloven. Der fritages jo ved Ulykkesforsikring kun Formuer paa under 3,000 Kr., men naar vi i Henhold til Ulykkesforsikringsloven have ment, at fuldstændig Invaliditetsersättning for en Arbejder skal kunne stige til 4,800 Kr., saa ligger deri et Udtryk for, at dette Beløb maa anses for at være et Minimum af, hvad en Mand, der har mistet sin hele Arbejdsfærlighed, kan nøjes med, men saa er der en stor Inkonsekvens i, at Staten griber ind og beskatter denne Invaliditetsersättning, som faas, naar vedkommende faar den udbetalt i Kapital. Det er kun ganske undtagelsesvis, at den konverteres til Rente, det er, saa vidt jeg ved, kun sket i et Tilfælde; Erstatningen udbetales næsten altid i Kapital. Men saa er det inkonsekvent, at man belægger den med Skat, naar det er over 3,000 Kr. Jeg mener, man burde indføre en Ændring, hvorved man fritog alle Erstatningssummer for Invaliditet efter Ulykkesforsikringsloven uden Hensyn til Størrelsen, selv om de, som de jo altsaa kunne, naa op til 4,800 Kr.

Hammerich: Jeg skal ikke komme ind paa noget af de stillede Ændringsforslag, men derimod vil jeg gerne udtale min Beklagelse over, at Udvalget ikke har fundet Anledning til at tage Hensyn til et Andragende, der er indsendt af de islandske Købmænd i Kjøbenhavn. De henviser til Lovforslagets § 6, hvori det hedder: „Godtgør et her i Landet hjemmehørende Selskab, at en vis Del af dets Bruttoindtægt hidrører fra Virksomhed i Udlandet, bortfalder dets Skattepligt for en forholdsvis tilsvarende Del af dets efter Fradrag af de foran nævnte 4 pCt. fremkommende Nettoindtægt,“ og de anmode om, at der maa blive taget Hensyn til de islandske Købmænds ret ekceptionelle Stilling. De mene — og det synes mig med Rette —, at da disse Købmænd og Selskaber have deres Indtægt eller den væsentligste Indtægt paa Island, hvor de i denne Forstand set ere stillede, som om de vare i Udlandet, og hvor de svare fuld Skat, og endda en ganske betydelig Skat, af disse Indtægter, burde der tages et lignende Hensyn til dem, som der er taget til Selskaber, der have Indtægt fra Udlandet. Det forekommer mig, at der virkelig vilde være Anledning til at tage dette Spørgsmaal under Overvejelse. Jeg er imidlertid bleven bekendt med, at de nærmere Oplysninger om denne Sag, hvoraf det fremgaar, at der i Island svares en